

Abi Abraham
C8

പഴുത്തിലകൾ കൊഴിയാറായി

ഇലക്ട്രോണിക്സ് ബ്ലോക്കിന്റെ ഇടനാഴിയിലെ ജനാലയിലൂടെ ഞാൻ വെറുതെ താഴേക്ക് നോക്കി. പതിവ് തെറ്റാതെ കാറ്റ് വീശുന്നു. മാവിന്റെ ഇലകളെ തഴുകിയ ശേഷം നാലുമണികാറ്റ് എന്നേയും വന്നൊന്ന് തൊട്ടു.

മാവിന്റെ ചുവട്ടിൽ ആരൊക്കെയോ സംസാരിച്ച് ഇരുപ്പുണ്ട്. കണ്ണിമാങ്ങകളും മാമ്പൂവും ഇന്റർലോക്ക് ചെയ്ത തറയിൽ അങ്ങങ്ങായ് പൊഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. പഴയ കോഫി കോർണറിന്റെ അവിടെ ഇപ്പോൾ അധികമാരും ഇരിക്കാറില്ല. ക്ലാസ്സ് കഴിഞ്ഞുള്ള സായാഹ്നങ്ങൾ മിക്കപ്പോഴും പുതിയ പാർക്കിലോ ഗ്രൗണ്ടിന്റെ ഒഴിഞ്ഞ കോണുകളിലോ പുതിയ കോഫി കോർണറിലോ ആവും ചിലവഴിക്കുക.

ഇവിടെ നിന്ന് നോക്കുമ്പോൾ മതിൽകെട്ടിനപ്പുറം ഒഴിഞ്ഞ നടപ്പാതയും അതിനുമപ്പുറം നീണ്ടുകിടക്കുന്ന റെയിൽപ്പാളവും കാണാൻ സാധിക്കുന്നു.

പാളത്തിനിരുവശവും ചെറിയ കുറ്റിക്കാട്. അവിടെ നിന്ന് നേരേ നോക്കിയാൽ ഓവർ ബ്രിഡ്ജ്, തിരക്കൊഴിഞ്ഞ റെയിൽവേ സ്റ്റേഷൻ.

ചില വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ ആരുടെയെ

ങ്കിലും ഒപ്പം റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽ വന്നിരിക്കാറുള്ളത് ഓർമ്മ വന്നു. അതുവഴി കടന്നു പോകുന്ന അപരിചിതർ, റെയിൽപാളത്തിലൂടെ പലപ്പോഴും കൈപിടിച്ച് നീങ്ങുന്ന കമിതാക്കൾ, മറുവശത്തെ റോഡിലൂടെ ഓവർബ്രിഡ്ജ് ഇറങ്ങിവരുന്ന വാഹനങ്ങൾ. അവയെ ഒക്കെ നോക്കി അങ്ങനെ വെറുതെ ഇരിക്കുന്നു.

ഈ വൈകുന്നേരങ്ങളിലത്രയും നടത്തിയ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ, ചർച്ചകൾ, ദൈവത്തിന്റെ അസ്ഥിത്വം മുതൽ ദളിത് പ്രശ്നം വരെ, രാഷ്ട്രീയം മുതൽ പ്രണയം വരെ. റെയിൽപ്പാളത്തിനു സമാന്തരമായി നീണ്ടു കിടക്കുന്ന പാത. എന്റെ കാല്പനികത നിറഞ്ഞ പകൽസ്വപ്നങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ഈ പാതയ്ക്കിരുവശവും വെയിലിനെ മറയ്ക്കുന്ന തരത്തിൽ നിരനിരയായ് ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പുമരങ്ങൾ ഉള്ളതായി തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, ആ വഴിയിലാകെയുള്ളത് രണ്ട് പുള്ളിമരങ്ങളും, പിന്നെയുള്ളവ ഇലകൾ പൊഴിഞ്ഞ പടുവൃദ്ധനായ ഒരു മരവും മാത്രമാണ്.

മെക്കാനിക്കൽ ബ്ലോക്കിന്റെ മുൻവശത്ത് മതില് തുരന്ന് അവിടങ്ങനൊരു വാതിൽ പണിയാൻ മാനേജ്മെന്റ് തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ അവരൊരി

കലയും കരുതിക്കാണില്ല. ഇനിയും വരാതിരിക്കുന്ന ഒട്ടനവധി തലമുറകളുടെ ഇന്നലെകളിലേക്കും നന്നുത്ത ഓർമ്മകളിലേക്കുള്ള കിളിവാതിലായി പിന്നീട് അതു മാറുമെന്ന്.

ഓരോ തവണ ഈ കിളിവാതിലിലൂടെ കടന്ന് പോയപ്പോഴും ഞാൻ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചത് നമ്മെ ഓരോരുത്തരെയും പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന യാദൃശ്ചികതയുടെ നേർത്ത നൂലിഴകളെപ്പറ്റിക്കൂടിയാണ്.

കഴിഞ്ഞ ഒന്നര വർഷത്തിനിടയ്ക്ക് കിളിവാതിലിൽ മാറി മാറി പതിഞ്ഞ ആദരാഞ്ജലികൾ എന്ന് അടിക്കുറുപ്പുള്ള പോസ്റ്ററുകൾ.

ഓർമ്മച്ചിത്രങ്ങളിൽ, സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിങ്ങളാരും മരിക്കുന്നേ ഇല്ലല്ലോ.

പിന്നീടങ്ങോട്ട് കിളിവാതിൽ കടക്കേണ്ടി വരുമ്പോൾ ഒരു തരം മരവിപ്പ് മാത്രം ബാക്കി ആവുന്നതുപോലെ.

കഴിഞ്ഞ നാലുവർഷത്തിനിടയ്ക്ക് പലപ്പോഴും ചിത്തിച്ചിട്ടുണ്ട് ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ എന്ത് എന്ന്. ജീവിതം പലപ്പോഴും നമ്മിലേക്ക് വെച്ചുനീട്ടുന്ന ചില ചോദ്യങ്ങളുണ്ട്. മറ്റൊരാൾക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ സാധിക്കാതെ, നമ്മിലെ അന്തസ്സത്തയിലേക്ക്, വേരുകളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ നമുക്ക് മാത്രം അനുഭവയോഗ്യമായ ഉത്തരങ്ങളുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ. ഇവിടെ എത്തിച്ചേർന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ കൊളോനിയൽ കാലത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന കുറ്റൻ ലൈബ്രറികെട്ടിടവും, ഓരോ തവണയും ലൈബ്രറിയിൽ പോയി എന്നു പറയുമ്പോൾ സംശയത്തോടെ എന്നെ നോക്കുന്ന മുഖങ്ങളും എനിക്ക് അപരിചിതമായി മാറുമായിരുന്നു.

അലമാരയിലെ ഹൈഡ്രോജി പുസ്തകങ്ങളുടെ ഇടയിലൂടെ ഞാൻ തേടാനുള്ള അവളുടെ മുഖം കഴിഞ്ഞ ജന്മങ്ങളിൽ എപ്പോഴോ കണ്ടു മരുന്ന ആരുടെയോ മുഖമാണെന്ന് എന്നോട് തന്നെ കള്ളം പറയേണ്ടി വരുമായിരുന്നു.

ഓരോ തവണ അവളെ അറിയാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോഴും അകലേക്ക് മാറി നിന്നതിനും, കുറച്ചധികം തയ്യാറെടുപ്പുകൾ നടത്തി ചെയ്ത പ്രണയാഭ്യർത്ഥനയെ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നിരസിച്ചതിനും നന്ദി.

ഞാനൊരിക്കലും പ്രണയിച്ചത് അവളെ ആയിരുന്നില്ല. അവളുടെ രൂപത്തിലും പ്രകൃത്തിലും ഞാൻ തന്നെ മെനഞ്ഞെടുത്ത ഒരു 'കൾട്ട്'നെ ആയിരുന്നു.

വർഷങ്ങൾ നീണ്ട കുടിപ്പകകളുടെ ഒരുപാട് കഥകൾ ഒരുപക്ഷേ ബാക്ക് ഗേറ്റിന് പറയാനു വാവും. ഓരോ തവണ ബാച്ച് തമ്മിൽ അടിയുണ്ടാകുമ്പോഴും അതിലെ പ്രധാന പ്ലോട്ട് ഈ ബാക്ക് ഗേറ്റും, അവിടെ മുതൽ അൻസാർ ഹോസ്റ്റൽ വരെയുള്ള റോഡുമായിരുന്നു.

പിന്നീട് തോളത്തു കയ്യിട്ട് ഈ ബാക്ക് ഗേറ്റിലൂടെ കടന്നുവരുന്ന ഇവരെ തെല്ല് അത്ഭുതത്തോടെ ആവാം ഈ ബാക്ക് ഗേറ്റ് നോക്കിയിട്ടുള്ളത്.

ജോർജിയുടെ കയ്യിൽ ഹോക്കിസ്റ്റിക്ക് കൊടുത്തിട്ട്- 'അന്ന് നിന്നെ അടിക്കാൻ എടുത്തതാ ഇത്' എന്ന് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞ സീനിയറിനെ ഓർക്കുന്നു. ആ ഹോക്കിസ്റ്റിക്ക് ഇപ്പോഴും എ.എ. കെ.ഹോസ്റ്റലിലെ 114-ാം നമ്പർ മുറിയിൽ ഇരിപ്പുണ്ട്.

ഒരു പക്ഷേ ഇവിടെ എത്തിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ കഥകളൊക്കെ തന്നെ അതിശയോക്തി കലർന്ന ഭാവത്തിൽ മറ്റാരെങ്കിലും പറയുന്നതുകേട്ട് ഞാനും നെടുവീർപ്പിടുന്നു വരുമാ

യിരുന്നു.

എ.എ.കെ.യിലെ മുസലിയാരും, കൊച്ചുപ്പയ്യം, ഏറ്റവും അവസാനം കടയടയ്ക്കുന്ന ഡ്രാക്കുളയും, ചായക്കട നടത്തിയിരുന്ന മരിച്ചുപോയ രഘുവേട്ടനും പാണ്ടരോ എഴുതിയ ബൊഹീമിയൻ കഥയിലെ കഥാപാത്രങ്ങളാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുമായിരുന്നു.

ഇവിടെ എത്തിയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ വെളുപ്പിന് മൂന്നുമണിക്ക് ചായകുടിക്കാൻ പോകുന്നവരെ കണ്ട് ഇവർക്ക് വേറെ പണിയൊന്നുമില്ലെന്ന് മനസിൽ ചോദിച്ചേനെ.

ഒരു കയ്യിൽ ചായഗ്ലാസ്സും, മറുകൈയിൽ എരിയുന്ന സിഗരറ്റുമായി ലെവൽക്രോസിനരികിലുള്ള രഘുവേട്ടന്റെ ചായക്കടയിലിരുന്ന് ഇനിയും വരാത്ത വണ്ടിക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കില്ലായിരുന്നു.

ഈ ഗൃഹാതുര ചിന്തകളൊക്കെയും കേവലം എന്നിലെ ജനിതക വിഹവലതകളും രാസപ്രവർത്തനങ്ങളും ഉപപ്രവർത്തനങ്ങളും

മാത്രമാണെന്നറിയുമ്പോഴും, മനുഷ്യസഹജമായ ഈ വൈകാരിതയിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടെത്തുന്ന എന്നിലെ ഞാനെന്ന സത്വത്തെ തന്നെയെന്ന തിരിച്ചറിവ് നാഡീ ജീവവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് മറക്കാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.

റഫീക്കയുടെ കടയുടെ പിന്നിൽവെച്ച് ആദ്യമായി കയ്യിൽ സിഗരറ്റു വച്ചുതന്നവർ, അഹം, ഞാനെന്ന തോന്നലിന്റെ കെട്ടുപാടുകളെ പൊട്ടിച്ചു കൊണ്ട് എന്നെ ചിന്തിക്കാൻ പഠിപ്പിച്ചവർ, ആദ്യമായി അമ്മ എന്ന് വിളിക്കാൻ തോന്നിയ ടീച്ചർ. കർമ്മപഥങ്ങളിലെ വഴിയമ്പലങ്ങളിൽവെച്ച് ഞാൻ

കണ്ട്മുട്ടിയവർ.

ഇവിടുത്തെ ഊടുവഴികളും ഹോസ്റ്റൽ മുറികളും, മാവിൻതോപ്പും മിനാരസദ്യശ്യമായ സമുച്ഛയങ്ങളും എനിക്ക് അന്യമാകാൻ പോവുകയാണെന്ന് ഒരു തോന്നൽ.

ഒരു മാസം മുമ്പ് മറ്റൊരു കോളേജിൽ പഠിക്കുന്ന സുഹൃത്ത് എന്നോട് ചോദിച്ചു. നിന്റെ കോളേജിൽ മുഴുവൻ ഒളിപ്പോരാളിയും അസഹിഷ്ണുതയും ആണല്ലോടാ..

മറുപടി ഒന്നും പറയാൻ തോന്നിയില്ല.

മാവിൻ കൊമ്പത്തു നിന്ന് അപ്പുപ്പൻതാടി താഴേക്ക് വീണു. ഹവേലിയിലൂടെ വീശിയ കാറ്റ് അതിനെ അനിശ്ചിതത്വം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന എവിടേക്കോ എടുത്തുകൊണ്ട് പോയി. അപ്പുപ്പൻതാടി കണ്ണിൽ നിന്ന് മറയുന്നതുവരെ ഞാൻ അതിനെത്തന്നെ നോക്കി നിന്നു.